

חג השבועות

שבועות כנגד שער החמישים - 'ישקני מנשיקות פיהו'

ביראת ה' טהורה בטהרת הלב, להתודות על חטאתו מעומקא דלבא, כדי שתהא תורתו קדושה וטהורה, ויכוין להתדבק בלימודו בו בתורה, בו בהקב"ה, היינו להתדבק בכל כחותיו לדבר ה' זו הלכה, ובזה הוא דבוק בו יתברך ממש כביכול כי הוא יתברך ורצונו חד וכו', וכל דין והלכה מתורה הקדושה הוא רצונו יתברך, שכן גזרה רצונו שיהא כך הדין כשר או פסול וכו'.

כלומר, שהאדם צריך להיות דבוק בתורה לגמרי, וכמו שאם אדם רוצה להתחבר למשהו מסוים ראשית עליו להבין היטב את מהותו, כי כל עוד אינו מבין זאת הוא אינו דבוק במציאותו האמיתית, וכמו"כ אם האדם מנסה להתחבר לתורה אבל הוא אינו מכיר בכך שהתורה באה מעם הקב"ה, והיא היא רצונו יתברך ודיבורו כמו שכתוב קוב"ה ישראל ואורייתא חד, הוא אינו יכול להיות דבוק בתורה בשום אופן, שרק זוהי המציאות האמיתית של התורה ואם הוא חושב שהתורה היא דברי חכמה בעלמא, הוא לעולם לא יתחבר אליה כי היא בעצם מציאות אחרת לגמרי, מציאות של דבר ה' ורצונו, אלו הם דברי הנפש החיים.

וזה הכונה שבמתן תורה היה להם חיבור גמור עם הקב"ה, שמכיון שהתורה היא דבר ה' ורצונו ממילא ע"י ששמעו באזניהם את הדיברות הקדושות מפיו של הקב"ה, הם התחברו אליו ממש, כי החפצא של תורה זה רצון ה', וממילא כשנתן הקב"ה את התורה לישראל, כאילו הוא נתן את התורה עם מציאותו יתברך.

ומוסיף הנפש החיים (שם) 'וגם אם הוא עסוק בדברי אגדה וכו', גם כן הוא דבוק בדיבורו של הקדוש ברוך הוא, כי התורה כולה, בכלליה ופרטיה ודקדוקיה, ואפילו מה שתלמיד קטן שואל מרבו, הכל יצא מפיו יתברך למשה בסיני וכו'. ולא עוד, אלא כי גם באותו העת שהאדם עוסק בתורה למטה, כל תיבה שמוציא

א

הרמח"ל מבאר בכמה מקומות שמ"ט הימים שבין פסח לעצרת מכוונים כנגד מ"ט שערי הבינה, ויום החמישים - חג שבועות הוא כנגד שער החמישים, שזה הגילוי של הקב"ה בעצמו, ודבר זה לא השיגו אדם מעולם ואפילו משה רבינו ע"ה ועל זה נאמר 'ותחסרהו מעט מא-להים', כי את שער החמישים שזה הגילוי של הקב"ה גם הוא לא השיג, ואם כן צריך להתבונן מה היא ההשפעה שישנה בחג השבועות מאחר והאדם אינו בר השגה להשיג כלל את שער הבינה המכוון כנגד יום זה.

והנה בתחילת שיר השירים מתחיל הפסוק "ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין" ופירשו חז"ל (שהש"ר א'-ב' אות י"ג) שהכוונה היא על מתן תורה, שאז שמעו ישראל את שני הדיברות הראשונות ישירות מפיו של הקב"ה, וזהו בגדר של "ישקני מנשיקות פיהו". כלומר, שעניין הנשיקה הוא חיבור, ובמתן תורה כששמעו בעצמם את הדיבור היה זה בחינה של חיבור גמור בין ישראל לקדוש ברוך הוא. ואם כן כשאומרים ששבועות הוא כנגד שער הנ' אין הכונה שמגיעים בהבנת התורה לשער החמישים שזה גילוי של הקב"ה בעצמו, אלא עד כמה שהגיעו לבחינת חיבור עמו הרי זה מעין השתייכות מסויימת לשער זה של גילוי גמור.

ב

ונבאר מהו יסוד החיבור הזה ומה התוכן של הנשיקה האמורה כאן האמור ע"פ מה שכתב הנפש החיים (שער ד' פרק ו') בעניין לימוד התורה וז"ל, 'לזאת האמת שזו היא הדרך האמיתי, אשר בזה בחר הוא יתברך שמו, שבכל עת שיכין האדם עצמו ללמוד, ראוי לו להתיישב קודם שיתחיל, על כל פנים זמן מועט,

אך יש לדייק בלשון הנפה"ח שאומר שמתי זוכים לכל זה, רק 'שהאדם מתדבק בתורה כראוי', דהיינו רק בכה"ג שלומדים את התורה מתוך הכרה ברורה שהיא באה מהקב"ה, שמבינים היטב שקוב"ה ישראל ואורייתא חד, ודברי תורה הם דבר ה' ולא סתם דברי חכמה, וכמו"כ מסיבה זו צריך יראת שמים בתורה שלומדים, כדאיתא בגמ' בברכות (כב, א) 'והודעתם לבניך ולבני בניך וכתוב בתריה יום אשר עמדת לפני ה' א-להיך בחורב, מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע אף כאן באימה וביראה וברתת ובזיע', כי כאשר נגשים ללימוד התורה בהכרה שבאים להבין דברי א-להים חיים ולהתחבר עם נותן התורה כמו שהיה בנתינתם מסיני, אז באמת זוכים **להתחבר עם נותן התורה** כבנתינתם מסיני.

וזוהי כוונת הרמח"ל, שחג השבועות מכוון כנגד שער החמישים, דהיינו שאע"ג שלא משיגים בליל שבועות את הבינה של שער זה, אבל את הקירבה שהיתה במתן תורה, במה שהתגלה בדיבורו אליהם, והגיעו למדרגת נבואה ע"י ששמעו מפיו של הקב"ה את התורה, דבר זה שייך יותר להרגיש.

ולמרות שלהתחבר עם התורה ולהכיר שהיא באה מהקב"ה אפשר וגם צריך כל ימות השנה, מ"מ בליל שבועות שבו ניתנה תורה והיתה דביקות גמורה בקב"ה דרך התורה, ניתן להרגיש יותר החיבור והקרבה הזו, וזוהי ה'עבודה' המוטלת עלינו בלילה הקדוש הזה, שלפני שמתחילים ללמוד קודם כל לחזק את ההכרה שהתורה היא דבר ה' ממש וכאשר עוסקים בה מתחברים עמו בדביקות גמורה, ואז הלימוד הוא באופן של 'תורה עם יראה', וככל שבשעת הלימוד יש הכרה בגודל מעלת התורה, מתחברים ממש עם הקב"ה.

שנזכה לנצל את סגולת הלילה, ולהגיע על ידי הלימוד לדביקות בקב"ה, ונזכה להשפעה של 'ישקני מנשיקות פיהו' ונתעלה מעלה מעלה.

מפיו, הן הן הדברים יוצאים כביכול גם מפיו יתברך באותו העת ממש, כדאשכחן וכו' גבי פלגש בגבעה וכו' א"ל מאי קעביד קוב"ה, אמר ליה עסיק בפלגש בגבעה, ומאי קאמר, אביתר בני כך הוא אומר, יונתן בני כך הוא אומר'.

דהיינו שעד כמה שהתורה היא דבר ה' ממש ממילא כל זמן שלומדים את התורה ועוסקים בה, באותו הרגע, הוא חוזר להשפעה זו של חיבור עם הקב"ה כמו שהיה במתן תורה.

ועל עניין זה מביא הנפה"ח שם (פרק י"ד) שמצינו כמה פעמים בחז"ל שהיו הדברים שמחים כנתינתם מסיני כי באמת בכל עת שהאדם עוסק ומתדבק בה כראוי, זה חוזר להיות דומיא דמתן תורה וכל הדברים שאומרים בתורה שמחים כנתינתם מסיני, וזהו עניין ה'**נשיקה**' הנזכר, כאשר אדם עוסק בתורה כראוי לפי ערכה, הוא זוכה להתרומם ולהתחבר על הדיבור במקור שלו שיצא מפיו ה' והדביקות בדיבור שיצא מפיו ית' היא הנשיקה המדוברת.

ומסיים הנפה"ח, 'ואז משתלשל ונמשך שפעת אור וברכה ממקור שרשה העליון על כל העולמות וגם הארץ האירה מכבודה ומתברכת ומביא הרבה טובה ושפעת ברכה לעולם'.

ועניין ההשתלשלות כאן היא הדרך בה התורה מרוממת את האדם העוסק בה, שהלא אם מסתכלים על התורה בלי להבין את העומק שלה לא רואים איזו רוממות יש כאשר לומדים על 'שור שנגח את הפרה' וכד' שהרי אלו דברים גשמיים בלבד שור, פרה וכסף גשמי, ומה המקום שיש כאן לרוממות כל שהיא, ועל זה בא ואומר שדיני התורה הם דבר ה' ממש, אלא שיש השתלשלות רבה מעולם לעולם ואצלינו זה מתגלה בדין שנראה פשוט ונוגע לענינים חומריים, אבל בעצם התורה שורשה מהעולמות העליונים ביותר ומרוממת מכל השגה, ולכן כשעוסקים בה ולומדים אותה מתחברים עם הדיבור של הקב"ה והלימוד פועל בכל העולמות.